

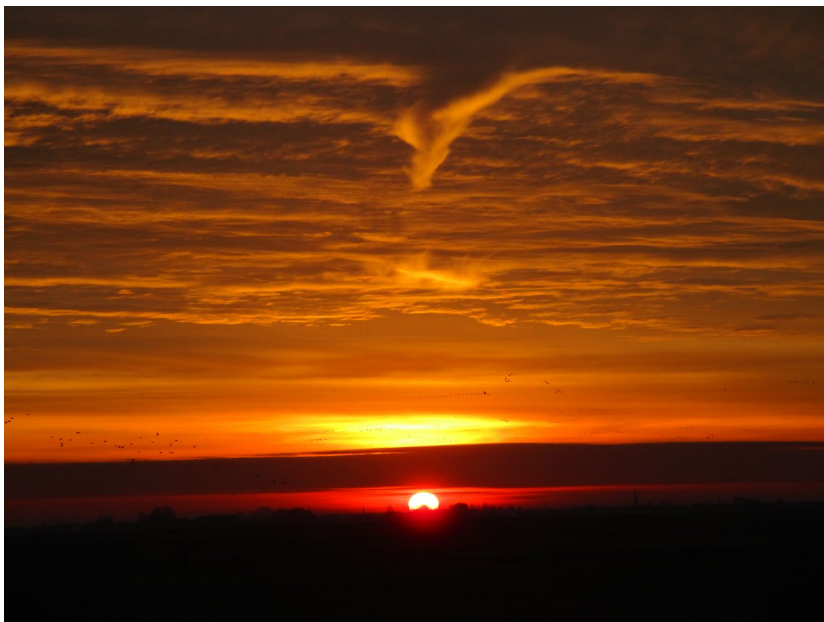
GOEDE MOED

“Jaargetijden brengen vreugde aan, is het niet bij het komen, dan wel bij het gaan”

Mijn eigen variant op de tegeltjeswijsheid betreffende visite. Het feit, dat wij hier jaargetijden kennen, beschouw ik als een van de mooiste geschenken die onze Schepper ons gegeven heeft. Wat het met mij doet, als een nieuw seizoen zich aandient, daar zijn eigenlijk geen woorden voor te vinden. Dat verwachtingsvolle, bruisende, gevoel van iets nieuws, dat staat te gebeuren. Ander licht, andere geuren, andere kleuren. Het is elke keer weer een periode, die mijn bloed doet tintelen en al mijn zintuigen op scherp stelt. Zelfs als de winter voor de deur staat. Want de hoop op vers gevallen sneeuw, berijpte bomen, bevroren sloten, schaatstochten door de polders, koek en zopie langs onze eigen Eemnesser Vaart, doet mij al het mogelijke ongemak van de winter vergeten. Een hoop, die, ik weet het, steeds ijdel wordt, gezien de niet meer te ontkennen tekenen van klimaatverandering. Maar toch.... En wat viel het tegen! Het duister van de donkere dagen voor Kerstmis, was niet zo moeilijk te verlichten. Maar de dagen daarna, dat was andere koek, en dan zonder zopie. Hoeveel ‘Licht’ we elkaar in de decembermaand ook toewensten, de dagen na Kerst leken ook dit jaar zoveel donkerder dan die ervoor. Deze winter grossierde in grauwe, grijze, natte, intens sombere dagen, die mij soms de moed in de schoenen deden zakken. Mede gezien het feit, dat het eerste gedeelte van onze Meentweg opnieuw bestraat werd en wij, bewoners, voor zo’n 12 weken afgesloten waren van de bewoonde wereld. Althans, zo voelde het. Tja, er waren alternatieve routes. De eerste via de polder. Op zich een prachtig gebied, maar niet als je op een hele smalle weg voortdurend uit moet wijken voor tegenliggers en ver-volgens vast komt te zitten in de modder, met het risico uiteindelijk in de sloot of in de vaart te belanden. Een tweede mogelijkheid was via het idyllische dorp Blaricum. Zeer oncomfortabel, gezien de ontelbare hoge verkeersdrempels, die daar elke 100 meter zijn opgeworpen. Als derde optie de snelweg, inclusief dagelijkse file. En voor alle drie gold: vele extra kilometers. Met de

fiets kon ik nog wel rechtstreeks, zij het, dat ik beducht moest zijn voor auto's, die, de omleidingsroutes vermijgend, hun toevlucht zochten tot het fietspad en mij ten gevolge daarvan bijkans achter de dijk deden belanden. Met drie kleinkinderen, die ik regelmatig vervoer, niet verantwoord en dus heb ik, min of meer gedwongen, in de achter ons liggende periode een behoorlijke bijdrage geleverd aan de uit-stoot van de CO₂. Dat wordt bomen planten!

Al met al vond ik het een akelige periode. Echter, niets in vergelijking met alle narigheid in onze wereld, veraf, maar ook zo dichtbij. Voor mij was het niet alleen maar kommer en kwel. Hoe somber soms ook de dagen, er waren toch steeds weer lichtpuntjes.

Zoals die ene oogverblindende zonsopkomst op een zaterdagmorgen. Het was, alsof God zelf de zon aan een draadje omhoogtrok. Het gaf mij vleugels, zoals ook onze kringbijeenkomst dat steeds weer doet. Zo lazen wij op een regenachtige middag het tweede hoofdstuk van het vierde deel uit 'Inleiding tot het devote

leven, over 'Goede moed'. Nou, dat kon ik in elk geval wel gebruiken, en u, als lezer, misschien ook.

Met zijn 'Inleiding' wil Franciscus van Sales ons, heel gewone mensen, een handreiking bieden om dichterbij de ons liefhebbende God te komen. Daartoe staat zijn hele boek vol raadgevingen en oefeningen. Niet altijd makkelijk te lezen en te begrijpen, maar door er met elkaar over in gesprek te gaan, uiteindelijk heel inspirerend. En zoals het niet altijd eenvoudig is om blijvend iets te veranderen in je manier van leven, kan ook de omslag naar een meer op God gericht leven moeite kosten. Hier gaat Frans in dit hoofdstuk (blz. 320) dus dieper op in. Hij begrijpt hoe ingrijpend veranderingen kunnen zijn:

“Je voelt je niet op je gemak, je voelt je onwennig en onbehaaglijk en misschien zelfs een beetje teleurgesteld. Als dit je overkomt, en dat kan gemakkelijk gebeuren, dan zou ik je willen vragen om in 's hemelsnaam even geduld te hebben”.

En enkele regels later schrijft hij:

“Houd goede moed, wees flink”

Goede moed, maar dat is alleen mogelijk als er ergens, diep van binnen ook nog iets van hoop valt te ontdekken. Dreig ik de moed al te verliezen, omdat de winter nogal sombertjes verloopt, ik ben me er terdege van bewust dat er ontelbare mensen zijn die tegen een veel groter kruis aanlopen. Een kruis, zo'n ellendige balk, zo'n obstakel op je levensweg, dat in het ergste geval je leven totaal blokkeert, of in elk geval behoorlijk op zijn kop zet. Eén dezer dagen werd ik getroffen door een documentaire op tv., gemaakt door een Syrische journaliste in Aleppo. Zij heeft het leven gefilmd van twee mensen, die verliefd werden te midden van de hel van de oorlog aldaar. Deze twee mensen hebben ervoor gekozen niet te vluchten. De man is een arts, die, zo zegt hij, het als zijn taak ziet, de mensen in zijn eigen land te helpen. Je ziet, hoe zij trouwen, met een bom-

bardement op de achtergrond. Hoe ze kijken naar een echo van hun nog ongeborn eerste kindje, terwijl hun hele stad in puin ligt. Je bent getuige van de geboorte van hun dochtertje Sama. Je ziet ze als gezin lopen door compleet kapotgeschoten straten. En toch hebben ze hoop. Hoop, dat er toekomst zal zijn voor dat kleine meisje, daar, in hun eigen zo ontwrichte land. Hoop, gevoed door

één enkel klein bloempje, dat in alle kwetsbaarheid staat te bloeien te midden van de enorme puinhopen. Ondanks alles zijn deze twee jonge mensen vol goede moed. Een verhaal, dat mij raakte tot in mijn ziel. En zo is onze wereld vol van kruisen, waardoor mensen verpletterd dreigen te worden. Vragen naar het waarom levert geen antwoorden op. Waarom daar? Waarom zij? Waarom ik? Wellicht is beter ons af te vragen: Hoe kunnen we ermee omgaan?

Op een van die sombere dagen zat ik in de Blaricumse R.K. St. Vituskerk voorafgaand aan een viering zo maar wat rond te kijken. En ineens viel mijn blik op het enorme kruisbeeld, dat daar hoog boven het priesterkoor hangt. Een kruis, niet gemaakt van dikke, eiken balken, maar van azuurblauw, licht doorlatend materiaal. En op het moment, dat een onverwacht waterig zonnetje door de glas-inloodramen naar binnen probeerde te schijnen, viel datzelfde zonlicht ook door dat kruis. Het lichtte op, alsof iets van Gods eeuwige Licht al zichtbaar werd, dwars door het lijden heen. Hoop, dat lijden uiteindelijk toch niet het laatste woord heeft.

“Houd goede moed, wees flink”

Goede moed, hoop, welke ons vleugels mag geven om, te midden van onze eigen woestijn, een weg te vinden naar Pasen. Nieuw leven! De winter ligt vrijwel achter ons. Vóór ons een nieuwe lente. Bij mij begint het weer te bruisen en te tintelen. Jaargetijden brengen vreugde aan..... Hopelijk ook bij u!

Wil Vos

